

เกิดใหม่เป็นยอดภรรยาอันดับหนึ่ง เล่ม 4

ซางหมิง 滄溟 เขียน หลิงฮวา แปล

《重生之一品夫人》

Author: 滄溟 Cang Ming

Chinese edition copyright © 滄溟

Thai edition copyright © 2024 by bakerybook publishing

ALL RIGHTS RESERVED

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-8349-05-2

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2567

ราคา 419 บาท

บรรณาธิการเล่ม : เสี่ยวชิงไต้

ภาพปก : Reine_beammer

ศิลปกรรม/รูปเล่ม : Bookcreation

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัท เบเกอรี่บุ๊ค จำกัด

77/12 ซอยประชาอุทิศ 75 แขวง 10 ถนนประชาอุทิศ

แขวงทุ่งครุ เขตทุ่งครุ กรุงเทพฯ 10140

ฝ่ายขาย : 086-534-0240

www.bakerypublishing.com

 bakerybook@hotmail.com

 Bakerypublishing

ขอขอบคุณแฟนสวี่ๆ จาก www.f0nt.com

พิมพ์บน

กระดาษถนอมสายตากรีนรัด

www.greenread.com

เรื่องที่ถูกขุดออกมาของสกุลเจิ้งมีมากกว่าที่ทุกคนรู้ จั่วเส้าชิงถึงขั้นไม่แน่ใจว่าเรื่องใดเป็นเรื่องจริงเรื่องใดถูกเสริมแต่งขึ้น กระนั้นไม่ว่าอย่างไรวันนี้หลังจักรพรรดิเทียนเฟิงทรงอ่านข้อมูลที่กรมอาญาถวายให้จบ ก็ฟาดฎีกาใส่ศิระราชครูเฒ่าโดยแรง

นี่เป็นคราแรกที่จ้านหยวนเฟิงใช้กำลังกับราชครูเฒ่า เขาทราบดีว่ามีขุนนางใหญ่ในราชสำนักไม่กี่คนที่ใจซื่อมือสะอาด การทุจริตรับสินบนใช้อำนาจแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัว ฟังพาผู้แข็งแกร่งรังแกผู้อ่อนแอ เหล่านี้ล้วนเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

แต่ถึงอย่างนั้นก็ต้องมีขีดจำกัดด้วย จ้านหยวนเฟิงไซ้จะอยากเห็นแผ่นดินในมือตน ถูกมอดปลวกกลุ่มหนึ่งรุมกัดแทะทำลาย

หลังราชครูเฒ่าอ่านคำให้การเหล่านั้นก็อึ้งงันไปทั้งร่าง แม้เขาจะเป็นประมุขของตระกูล แต่บุตรหลานและวงศ์าคณาญาติในตระกูลก็มากมายก่ายกอง เขาไม่อาจล่วงรู้จริงๆ ว่าแต่ละคนทำอะไรลงไปบ้าง

ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่คลางแคลงในข้อเท็จจริงของหลักฐานเหล่านี้ ในอกเพียงอัดแน่นด้วยความโกรธแค้นและเศร้าใจเกินบรรยาย

ในราชโองการฉบับสุดท้าย จักรพรรดิเทียนเฟิงไม่เพียงเพิกถอนฐานะขุนนางของราชครูเจิง ยังให้กรมอาญาจับกุมผู้กระทำความผิดทั้งหมดตามคำให้การกลับมาขึ้นศาลทีละคน ควรตัดสินเช่นไรก็ตัดสินเช่นนั้น

เนื่องด้วยตัวราชครูเจิงเองไม่ได้กระทำความผิดร้ายแรง จึงได้รับการละเว้นโทษประหาร ทว่าทรัพย์สินทั้งหมดของตระกูลถูกยึดเป็นของหลวง เมื่อมาถึงขั้นนี้ สกุลเจิงซึ่งได้รับการอุมชูจากอดีตจักรพรรดิก็ก้มลงอย่างสมบูรณ์ ทั้งตระกูลตกอยู่ในสภาพบ้านแตกสาแหรกขาด ดูน่าเวทนาถกว่าสกุลจ้าวในอดีตเสียด้วยซ้ำ

ถัดจากนั้น ระหว่างที่เหล่าขุนนางลอบถกเถียงกันว่าตำแหน่งราชครูจะตกสู่ผู้ใด จ้านหยวนเฟิงก็ได้ออกราชโองการ แต่งตั้งให้มหาบัณฑิตเจียงเจียงอันเทียน ซึ่งก็คือบิดาของเจียงเซ่อ เป็นราชครูของรัชกาลปัจจุบัน

แม้ว่าราชครูจะเป็นเพียงตำแหน่งเลื่อนลอยไร้อำนาจแท้จริง กระนั้นลำพังแค่นี้ก็เชื่อว่าเป็นพระอาจารย์ขององค์จักรพรรดิ ก็มากพอให้บรรดาศักดิ์ตระกูลสูงส่งมีชื่อเสียงแย้งกันหัวร้างข้างแตกแล้ว และเจียงอันเทียนก็มีคุณสมบัตินี้จริง ขุนนางใหญ่ทั้งหลายจึงพากันลอบขบคิด เกรงว่าที่ฝ่าบาททรงกระทำเช่นนี้ เพราะต้องการให้ความสำคัญกับสกุลเจียงนั่นเอง

เรื่องที่บิดาบุตรเข้าเป็นขุนนางราชสำนักในเวลาเดียวกัน เคยมีแบบอย่างให้เห็นมากมาย ทว่ากลับมีสกุลเจียงเพียงหนึ่งเดียว ที่คนหนึ่งฐานะสูงส่งเป็นถึงท่านราชครู ส่วนอีกคนได้รับการแต่งตั้งเป็นเสนาบดีตั้งแต่ยังหนุ่ม ช่วงหนึ่งสกุลเจิงจึงดูมีหน้ามีตารุ่งเรืองไร้ที่สิ้นสุด กระทั่งตอนจ้าวซูฮุยกลับบ้านเดิมยังเปี่ยมล้นด้วยความมั่นใจ

“ท่านแม่ ลูกเข้าใจความหมายท่าน ที่ว่าพี่ใหญ่จะเอาแต่กัมหน้ำกัม ตาอ่านตำราตลอดวันเช่นนี้ไม่ได้ และไม่มีใครคาดหวังให้พี่ใหญ่โดดเด่นเหนือผู้อื่นยิ่งกว่าลูก แต่...ท่านก็ทราบ ลูกเพิ่งออกเรือนได้ไม่นาน เบื้องบนยังมีภรรยาเอกอีกคน มีอาจกล่าววาจาได้จริงๆ เจ้าคะ”

เชวียซือชักโมโหขึ้นมานิดๆ ใบหน้าที่เพิ่งฟื้นจากการป่วยหนักเผยความซบเซา “ไม่ลองจะรู้ได้อย่างไร เจียงเซ่อเป็นเสนาบดีกรมปกครอง ดูแลเรื่องการแต่งตั้งเลื่อนขั้นขุนนางทั้งแผ่นดิน นายท่านผู้เฒ่าสกุลเจียงก็เป็นถึงราชครู แค່ช่วยเหลืออนุเคราะห์ครอบครัวตนเอง มีอันใดทำไม่ได้?”

เนื่องจากก่อนหน้านี้เพิ่งผ่านการแท้งบุตร จั้วซุ่ยจึงออกจะดูซึมเศร้า หม่นหมองไปทั่วร่าง ยากเย็นนักกว่าจะขอร้องแม่สามีให้ยอมปล่อยนางกลับมาผ่อนคลายอารมณ์ที่บ้านเดิม ไม่คิดว่าทันทีที่เข้าประตูมา จะถูกมารดาลากมาพูดคุยเรื่องนี้

ใจจริงนางเองก็อยากช่วย ทว่าระยะนี้นางไม่แม้แต่จะได้เห็นใบหน้าของเจียงเซ่อ หากรับปากไปแล้วทำไม่สำเร็จ เรื่องคงจะแยยิ่งกว่าเดิม

เชวียซือโบกมือด้วยความหงุดหงิด “เอาละๆ ช่วยไม่ได้ก็ช่างเถิด แม่เองก็ไม่เจตนาจะสร้างความลำบากใจให้เจ้า” ตลอดมาเชวียซือตั้งความหวังกับบุตรสาวผู้นี้เอาไว้มาก ไม่คิดว่าสุดท้ายจะช่วยเหลือที่บ้านไม่ได้แม้สักนิด

ไม่เพียงเท่านั้น พอนึกได้ว่าบุตรสาวหาเรื่องจนเด็กดีๆ ในท้องต้องแท้งไป นางก็ทั้งรู้สึกโศกเศร้าและแค้นใจ

“ร่างกายเจ้าพักฟื้นแล้วเป็นอย่างไร ได้ดูแลตัวเองตามใบสั่งยาที่แม่ให้ไปหรือไม่ เวลานี้เรื่องสำคัญสุดคือรีบบำรุงร่างกายให้แข็งแรงแล้วตั้งท้องอีกคน มีเพียงให้กำเนิดบุตรชาย สถานะในสกุลเจียงของเจ้าถึงจะมั่นคง”

“ลูกทราบเจ้าคะ แต่ว่า...” นางอยากบอกระยะนี้เจียงเซ่อไม่เข้า

หื่อนางเลย แต่เรื่องเช่นนี้จะบอกกล่าวกับผู้อาวุโสได้อย่างไร ดังนั้นจึงได้แต่กลักรลื่นวาทิตตพ้อต่อว่าครึ่งประโยคหลังกลับลงไป

“แต่อันใด”

จ้าวชูฮ่วยเค้นรอยยิ้ม “ไม่มีอะไรเจ้าคะ ไม่พูดเรื่องพวกนี้แล้ว ลูกนำของขวัญมาให้หลานชายด้วย พวกเราไปเยี่ยมกันเถิดเจ้าคะ ลูกยังไม่เคยเห็นหลานเลย”

แม้นางจะไร้ปากเสียงในสกุลเจียง แต่ก็พอมีอำนาจจัดการเงินทองบางส่วนอยู่ การกลับบ้านเดิมครั้งนี้ จึงนำของกำนัลล้ำค่าส่วนหนึ่งกลับมาด้วย

ยามเอ๋ยถึงหลานชาย ใบหน้าเซวี่ยซื่อค่อยดูอ่อนโยนขึ้นมาบ้างในที่สุด หลังเห็นของขวัญเหล่านั้น รอยยิ้มก็ยิ่งแย้มกว้างจนปากหุบไม่ลง นางดึงจ้าวชูฮ่วยลุกขึ้น “ไปเถิด ใกล้ครบเดือนแล้ว ยิ่งโตยิ่งคล้ายพี่ใหญ่เจ้าเข้าไปทุกที รอคครบเดือนแม่จะอุ้มมาเลี้ยงดูให้ดีๆ ซาติตระกูลต่ำต้อยอย่างเหอซื่อ นั้น มีหรือจะรู้วิธีเลี้ยงเด็ก”

จ้าวชูฮ่วยค่อนข้างดูถูกพี่สะใภ้เช่นกันจึงไม่ได้กล่าวถ้อยคำใด เพียงแต่พวกนางต่างไม่รู้เลยว่า เหอซื่อยามนี้มีเพียงบุตรชายในสายตา ไฉนเลยจะยอมให้เซวี่ยซื่ออุ้มเด็กไป

หลานชายคนโตสกุลจ้าวได้รับการตั้งชื่อว่าจ้าววี่หาง เป็นตุ๊กตาน้อยที่ชาวเนี่ยนราวหยกเสลาโดยแท้ ตอนจ้าวชูฮ่วยอุ้มหลานชายไว้ในอ้อมแขน ยังอดคิดไม่ได้ว่าหากบุตรนางไม่ได้แบ่งไป ปีหน้าคงมีรูปร่างหน้าตาเช่นนั้นเอง

พอหวนคิด ความโศกเศร้าในใจก็เอ่อท้นออกมาซำๆ ทำอุ้มซึ่งเดิมที่ไม่ได้มาตรฐานอยู่แล้ว เลยยิ่งรัดแน่นจนเด็กน้อยร้องไห้จ้า

เหอซื่อมองดูอย่างอกสั่นขวัญแขวนอยู่ด้านข้าง โดยเฉพาะยามมอง

เห็นเล็บคมกริบสีสดสวบนนิ้วมือทั้งสิบของจ้าวชูฮุย หัวใจนางก็โลดขึ้นมาถึง
ลำคอ กลัวฝ่าฝืนนั้นจะไม่ระวังจนทำเด็กบาดเจ็บเอาได้

พอเห็นเด็กน้อยร้องไห้โยเยเสียงดังขึ้นเรื่อยๆ จ้าวชูฮุยก็หมดความ
อดทน ส่งเด็กให้แม่นมที่ยืนอยู่ด้านข้าง ก่อนกล่าวว่าจากตามมารยาทกับ
เหอซือไม่กี่ประโยค จากนั้นก็ลากเชวียซือจากไป

จ้าวชูฮุยดึงเชวียซือเข้าไปในห้อง หลังไล่สาวใช้หญิงรับใช้อาวุโสออกไป
ไปถึงค่อย่อยเสียงกระซิบ “ท่านแม่ มีบางเรื่องลูกพูดแล้วท่านอย่าได้โมโห
ไปเลยนะเจ้าคะ”

“มีเรื่องอันใดถึงต้องทำท่าทางลึกลับเช่นนี้”

“ลูกได้ยินว่าจวนเจิ้นกั๋วคงคิดจะคัดเลือกผู้สืบทอดจากเครือญาติ
ภายนอก มีผู้ท่านแม่ยกบุตรชายพี่ใหญ่ให้เป็นบุตรบุญธรรมน้องสาม ขอเพียง
บอกน้องสามถึงความสำคัญของเรื่องนี้ เขาต้องตอบตกลงเป็นแน่”

“นี่จะได้อย่างไรกัน!” เชวียซือขมวดคิ้วแน่น พลางกล่าวด้วยสีหน้า
เย็นชา “อวี๋หวังคือหลานชายคนโตจากภรรยาเอกของสกุลจ้าว!”

“ลูกทราบเจ้าคะ ยามนี้สกุลจ้าวของพวกเรา มีเพียงเด็กคนนี้ ท่านแม่
ตัดสินใจไม่ลงก็เป็นเรื่องธรรมดา แต่ท่านต้องมองให้ไกลหน่อย แม้หลังยกให้
เป็นบุตรบุญธรรมน้องสามแล้วจะต้องเปลี่ยนแซ่ แต่สุดท้ายเขาก็คือหลาน
ชายท่าน วันหน้าหากได้สืบทอดจวนเจิ้นกั๋ว ท่านแม่ยังจะต้องเศร้าใจไปไย”

มาตรว่าตระกูลที่นางแต่งด้วยไม่ใช่สกุลเจียง ซึ่งไม่มีทางมอบเด็ก
ให้ผู้อื่นเด็ดขาด เรื่องเช่นนี้แม้แต่ตัวนางเองยังรู้สึกหวั่นไหว

“ขอแม่ลองคิดดู...” เชวียซือบิ่บหัวคิ้วไคร่ครวญอยู่นานก่อนวัน
ด้านหนึ่งก็ไม่อาจตัดใจจากหลานชาย อีกด้านก็เริ่มหวั่นไหวกับผลประโยชน์
เช่นนี้

จ้าวชูฮู่ยืมองเห็นความล่งเลของนาง จึงกล่าวเตือนสติอยู่ด้านข้าง “ท่านแม่ ท่านลองคิดดูสิเจ้าคะ บุรุษอย่างเล่าซิง ไม่มีทางมีบุตรของตัวเอง ในชาตินี้ ดังนั้นเมื่อต้องรับเลี้ยงบุตรบุญธรรม เขาย่อมยินดีจะรับบุตรของ ญาติใกล้ชิดเป็นบุตรบุญธรรมมากกว่า...”

“แต่จวนเจิ้นกั้วกงย่อมต้องการคนรุ่นหลังที่มีสายเลือดสกุลลู่ไหล เวียนอยู่ในร่าง”

“เช่นนั้นแล้วอย่างไรเล่า ญาติสายรองของจวนเจิ้นกั้วกงล้วนเป็น เพียงญาติห่างๆ ต่อให้สายเลือดใกล้ชิดยิ่งกว่านี้ ก็ยังไม่นับว่าใกล้ชิดสักเท่าไร ยิ่งกว่านั้น ได้ยินว่าท่านผู้นั้นรักใคร่โปรดปรานน้องสามเป็นที่ยิ่ง เชื่อว่าขอ เพียงน้องสามยืนกราน ก็ไม่ต้องกังวลว่าจะไม่สำเร็จ หรือต่อให้ฮูหยินผู้เฒ่า ไม่เห็นด้วย อย่างมากก็บอกว่าเด็กน้อยตัวคนเดียวโดดเดี่ยวเกินไป สกุลจ้าว สกุลลู่ต่างเลือกเด็กมาหนึ่งคน วิธีนี้ต้องได้ผลแน่นอน ส่วนวันหน้า...ยังอีก ยาวไกล”

“ท่านพ่อเจ้า...ต้องไม่เห็นด้วยแน่” ด้วยความหยิ่งทะนงในศักดิ์ศรี ของจ้าววันเหวิน ไม่มีทางอนุญาตให้บุตรหลานสกุลจ้าวเปลี่ยนไปใช้แซ่อื่น โดยเด็ดขาด

“ท่านแม่ก็พูดกับท่านพ่อดีๆ สิเจ้าคะ เด็กนะมีได้ตลอด แต่โอกาส เช่นนี้กลับหายากนัก ลูกเองก็ทราบข่าวจากปากผู้อื่น เรื่องนี้ท่านอย่าได้ แพร่งพรายออกไปเสีย”

“เช่นนั้นมิสู้ส่งบุตรชายนางแพศยานั้นไป?” เซวียซือเอ่ยพร้อมกับ ดวงตาที่สว่างวาว

นานพักใหญ่จ้าวชูฮู่ถึงเข้าใจว่านางแพศยาที่ว่าเป็นผู้ใด นางรีบยุต แขนเซวียซือ “จวนเจิ้นกั้วกงจะต้องตามบุตรอนุได้อย่างไรกันเจ้าคะ ยิ่งกว่านั้น

ลำดับอาวุโสก็ยังไม่ถูกต้อง อีกอย่าง...ท่านไม่กลัวหรือว่า พอโตมาเด็กคนนั้น จะลำเอียงเข้าข้างมารดาแท้ๆ ของตัวเอง?”

“แล้วไอ้ตัวจัญไรนั้นไม่ใช่บุตรอนุหรืออย่างไร” เซวียซื่อเบ้าปาก กล่าว ด้วยสายตามืดครึ้ม “แค่ไม่มีมารดาผู้ให้กำเนิดก็ได้แล้ว”

สองแม่ลูกพูดคุยซบซิบกันอยู่นานสองนาน กระทั่งจั่วซุ่ยจากไป เซวียซื่อก็ยังคงตรึงตรองเกี่ยวกับปัญหานี้ แต่นางกลับไม่รู้เลยว่าบุตรทั้งสอง ผู้เป็นนายของจวนเจิ้นกั๋วกง ไม่มีความตั้งใจที่จะรับเลี้ยงบุตรบุญธรรมจาก ครอบครัวเครือญาติใกล้เคียงเลยแม้แต่น้อย

ตราบดีที่จั่วเส้าซิงไม่ใช่คนโง่ เขาย่อมไม่มีทางต้องการเด็กที่มีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นกับสองบ้าน เพราะนั่นไม่เท่ากับช่วยผู้อื่นเลี้ยงดูบุตรชาย แปล่าๆ หรือหรือ ข้าเด็กที่อุทิศสำหรับเลี้ยงดูอุ้มชูมา อาจกลายเป็นสุนัขป่าตาขาว ไปก็ได้

แต่ในเพลานี้จั่วเส้าซิงยังคงไม่รู้เรื่องราวที่ว่า และไร้เรี่ยวแรงจะไป สนใจ เนื่องจากกลุ่มเจิงกำลังจะเดินทางลงใต้ และหนนี้ฮูหยินผู้เฒ่าจะไปด้วย ถึงตอนนั้นจวนเจิ้นกั๋วกงอันกว้างใหญ่ ก็จะเหลือเขาอยู่เพียงคนเดียว แค่ลอง คิดก็ให้รู้สึกกระวนกระวายใจแล้ว

“คุณชายสาม นี่คือบัญชีของจวนในเดือนนี้กับบุญแจกจ่ายทั้งหมด ขอรับ ฮูหยินผู้เฒ่าบอกว่าของเหล่านี้มอบให้ท่านดูแลรักษาชั่วคราว”

จั่วเส้าซิงโบกมือให้หลัวเสี่ยวลิ่วมาเก็บของไป ก่อนตอบอย่างไม่ค่อย มีชีวิตชีวาเท่าไรนัก “รบกวนพ่อบ้านนำคำพูดไปบอกต่อฮูหยินผู้เฒ่า ข้าคงจะ คิดถึงนาง ให้ผู้อาวุโสกลับมาเร็วหน่อย” ไม่เช่นนั้นเขาก็ไม่กล้ารับประกันว่า จะดูแลจวนแห่งนี้จนมีสภาพเป็นเช่นไร

พ่อบ้านฟังแล้วปลอบปล้ำใจ “คำพูดนี้ท่านเอ่ยต่อหน้าฮูหยินผู้เฒ่า

“ได้เลยขอรับ นางต้องยินดีมากเป็นแน่”

จ้าวเส้าซิงทอดถอนใจ จากนั้นจู่ๆ ก็คว้าแขนพ่อบ้าน แล้วสอบถามด้วยแววตาจริงจัง “พ่อบ้าน เจ้าคงไม่ได้ไปด้วยกระมัง?”

“แน่นอนขอรับ บ่าวเฒ่าอายุมากแล้ว ทนความลำบากจากการเดินทางไกลไม่ไหว” พ่อบ้านซราพิศมองจ้าวเส้าซิงด้วยแววตาอารี แส่นอยากยื่นมือไปลูบศีรษะอีกฝ่าย ทว่าไม่กล้ากระทำด้วยพะวงถึงฐานะสูงต่ำ

คราวนี้จ้าวเส้าซิงถึงค่อยโล่งอก เขาเป็นขุนนางคนหนึ่ง ต่อให้ว่างงานเพียงใดก็ไม่อาจอยู่ดูแลบ้านได้ตลอดทั้งวัน เกรงว่าฮูหยินผู้เฒ่าคงทราบถึงข้อนี้ จึงให้พ่อบ้านรั้งอยู่ด้วย

แน่นอนว่าไม่อาจคาดเดาผลที่ฮูหยินผู้เฒ่ากลัวเขาทำบ้านล่มจมทิ้งไปได้

รอจนลู่เจิงกลับจวนมา จ้าวเส้าซิงก็เดินตามกันอีกฝ่ายต่อๆ ไม่เว้นกระทั่งตอนไปห้องสุชา ขอเพียงลู่เจิงหมุนตัว ก็จะได้ประจักษ์หน้ากับเด็กหนุ่มแน่นอน

“ต้องไปนานเท่าใดหรือ” จ้าวเส้าซิงถามคำถามนี้เป็นรอบที่สิบ นัยน์ตาอัดแน่นด้วยความอาลัยอาวรณ์แรงกล้า และรู้สึกไม่สบายใจเนื่องจากไม่ได้รับคำตอบมาโดยตลอด

ลู่เจิงเพียงแค่รวบเอาอุ้มคนก้าวลงสระน้ำไปด้วยกัน แะตัวอยู่ท่ามกลางน้ำอุ่น พลังจุมพิตที่หน้าผากจ้าวเส้าซิง “ไม่ใช่การไปทำดีกระยะยาว คงใช้เวลาไม่นานนัก”

จ้าวเส้าซิงปล่อยให้ลู่เจิงปลดเปลื้องอาภรณ์เปียกขึ้นบนร่าง คลอเคลียอยู่ในอ้อมอกของฝ่ายนั้น ก่อนไต่ถามด้วยความไม่เชื่อ “ที่ว่าไม่นานนักนี่นานเท่าใด” ตัวเขาเองก็เป็นบุรุษ ดังนั้นจึงเข้าใจนิสัยแยๆ ของพวกบุรุษ

เป็นพิเศษ หากแยกจากกันนานๆ ก็ยากรับรองว่าใครบางคนจะไม่นอกกาย

ไม่มีความรู้สึกใดจะคงอยู่ชั่วฟ้าดินสลาย โดยไม่ต้องใส่ใจดูแล
จ้วเล้าซึ่งไม่แคลงใจในความรู้สึกที่ลู่อิงมีต่อเขา กระนั้นหากแยกจากกันเป็น
แรมปี ต่อให้รักลึกซึ้งยิ่งกว่านี้ก็ค่อยๆ จืดจางลงตามกาลเวลา

เอาเถิด เขารู้ว่าตนเองกังวลไม่เข้าเรื่อง ไม่ได้ไปทำศึกสงครามเสีย
หน่อย เรื่องแยกจากกันหลายปีอะไรนั้นย่อมไม่มีทางเป็นไปได้

“พຼື່ນนี้ค่อยบอกเจ้า” ลู่เจิงดันคนไปตรงผนังสระ ก่อนพรมจุมพิต
เร้าร้อนลงบนร่างจ้วเล้าซึ่งอย่างสะเปะสะปะ พาให้อีกฝ่ายลืมเลือนปัญหานี้
ไปชั่วครู่

ออกจากเมืองหลวง

วันถัดมา จั่วเล่าซิงดูมีสีหน้าอึดโรยแม้แต่ในตอนเช้าประชุม เขาแอบ
ยื่นหัวอยู่ท้ายแถว ทั้งยังคอยบีบนิ้วตัวเองเป็นระยะ

โชคดีที่ตำแหน่งยืนของเด็กหนุ่มไม่สะดุดตา ไม่เช่นนั้นแค่เพียงการ
กระทำเหล่านี้ก็มากพอให้ขุนนางบุนกลุ่มหนึ่งร้องเรียนเขาแล้ว

กระทั่งถึงตอนเลิกประชุมเช้า จู่ๆ จั่วเล่าซิงพลันได้ยินรายชื่อของ
ตนอยู่ในราชโองการ จากนั้นก็นั่งงันมองดูลู่เจิงกับเหลียงฉีก้าวออกไปรับ
ราชโองการที่ว่า

ร่างกายตอบสนองเร็วกว่าสมองสองก้าว จั่วเล่าซิงก้าวตามออกไป
เช่นกัน หลังจากฟังเนื้อหาในราชโองการจบก็อดจิกยิ้มไม่ได้

ดีนักนะลู่เจิง! กล้าเล่นไม้นี้กับเขา จงใจไม่บอกว่าเขาก็เป็นขุนนาง
ที่ต้องติดตามเดินทางลงใต้ครั้งนี้ด้วย และจงใจมองดูเขาทำท่าอาลัยอาวรณ์
อยู่ฝ่ายเดียว

ภารกิจใหญ่สุดในการเดินทางลงใต้ครั้งนี้ของลู่เจิง คือการตรวจสอบ

ผลการฝึกซ้อมของกองทัพเรือ รวมทั้งทดสอบเรือรบกับอาวุธใหม่ล่าสุดที่เพิ่งผลิตออกมา

งานเช่นนี้ย่อมขาดรองเสนาบดีกรมโยธา ผู้รับผิดชอบด้านอาวุธ ยุทโธปกรณ์อย่างหลีกเลี่ยงไปไม่ได้ ในฐานะที่จ้าวเสาชิงเป็นลูกศิษย์ของอีกฝ่าย จึงมีคุณสมบัติให้ไปด้วยเช่นกัน เพียงแต่เขานึกว่าจักรพรรดิเทียนเฟิงไม่มีทางยอมให้จวนเจิ้นกั้วกงออกจากเมืองหลวงทั้งครอบครัว

ตามธรรมเนียม แม่ทัพผู้กุมอำนาจการทหารไว้ในมือ ยามกรีธาทัพออกศึกจะต้องทิ้งครอบครัวไว้ที่เมืองหลวง จวนเจิ้นกั้วกงก็ทำเช่นนั้นมาตลอด ด้วยเหตุนี้เมื่อครั้งที่กั้วกงผู้เฒ่ากับลู่อูเจิงออกรบ สุนัขยินผู้เฒ่าจึงจำต้องอยู่เฝ้าเมืองหลวงอย่างโดดเดี่ยว

ไม่คิดว่าจักรพรรดิเทียนเฟิงจะพระทัยกว้างถึงเพียงนี้ จ้าวเสาชิงจึงแสดงความจงใจเพิ่มขึ้นหลายส่วน ขณะขอพระทัยในพระเมตตา

ทันทีที่ออกจากวัง จ้าวเสาชิงก็เดินทางกลับจวนโดยไม่รอลู่อูเจิง หึ! กล้าดียังไรมาหลอกเขา ให้เขาต้องทนทุกข์ใจเปล่าๆ ปลื้ๆ อยู่หลายวันชั่วช้าที่สุด!

จวนจวนพุ่งเข้าไปในเรือนชิงคู่ของตนเอง เขาก็ร้องตะโกนเสียงดัง “เสี่ยวลิวจื่อ...ไปตายที่ใดหา!”

“มาแล้วๆ...คุณชายสาม ท่านเป็นอันไต่ไปขอรับ” หลัวเสี่ยวลิววิ่งเหยาะๆ เข้ามา พอเห็นจ้าวเสาชิงเหวี่ยงท่มศิระชะ สองแฉกแดงแจ๋ ยังนึกว่าเกิดเรื่องใหญ่อะไรขึ้น

“เร็ว! รีบเก็บข้าวของ” เขาจำได้ว่าเวลาออกเดินทางกำหนดไว้เป็นตอนหลังเที่ยง ห่างจากเวลานี้ไม่ถึงหนึ่งชั่วยามแล้ว

จ้าวเสาชิงเทน้ำกรอกลงท้องไปหนึ่งถ้วย ก็ยังเห็นหลัวเสี่ยวลิวยืนนิ่ง

ไม่ขยับอยู่ด้านข้างจึงกล่าวเร่ง “ไฉนถึงยังไม่ไปอีก”

หลัวเสี่ยวลิวหัวเราะฮึๆ ก่อนจะไปทางด้านหลังของจ้าวเส้าชิง

จ้าวเส้าชิงหมุนตัวกลับ ทันทียามองไปก็เห็นว่าในห้องมีหีบห่วยขนาดใหญ่ตั้งวางอยู่หลายหีบ และยังมีห่อสัมภาระอีกหลายห่อ สองสามห่อในนั้นยังดูคุ้นตายิ่ง เห็นชัดว่าเป็นสัมภาระที่เขาช่วยลู่อู๋เจิงเก็บ ส่วนที่เพิ่มมาอีกหลายห่อนั้น ไม่ต้องถามก็รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

“คนเลวนี้!” จ้าวเส้าชิงเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟันนั่งมำ ทว่าสองตากลับเต็มเปี่ยมด้วยรอยยิ้ม

“ผู้ใดเลว” น้ำเสียงทุ้มต่ำดังเข้าใต้อประสาท จ้าวเส้าชิงเลิกคิ้ว นั่งลงข้างโต๊ะโดยไม่แสดงสีหน้า แล้วจิบชาที่ละอีก “ก็ผู้ที่หลอกหลวงข้า!”

หลัวเสี่ยวลิวถอยออกไปอย่างแสนมีไหวพริบ ลู่อู๋เจิงกอดจ้าวเส้าชิงจากด้านหลัง และถือโอกาสเช็ดเหงื่อบนหน้าผากให้เด็กหนุ่ม “เป็นกงหลอกหลวงเจ้าตั้งแต่เมื่อใด”

“เช่นนั้นเรื่องนี้จะว่าอย่างไร ก่อนหน้าท่านไม่ได้บอกข้าว่าสามารถลงใต้ไปด้วยกันได้!” เล่นเอาหลายวันนี้เขากินไม่ได้นอนไม่หลับ

ลู่อู๋เจิงอุ้มคนขึ้น หลังจากตนเองนั่งลงก็วางอีกฝ่ายลงบนตัก “ไม่คิดว่ามันน่าแปลกใจจะคนยินดีหรือหือ”

ก็พอมีอยู่บ้าง กระนั้นจ้าวเส้าชิงย่อมไม่มีทางยอมรับ เขากดหัวคิ้วเอ่ย “ข้ากลับรู้สึกตกใจมากกว่า กะทันหันปานนี้ มีตั้งหลายเรื่องที่ไม่ได้จัดการให้เรียบร้อย”

เอ่ยถึงตรงนี้ หัวคิ้วเด็กหนุ่มยิ่งขมวดแน่น จากนั้นก็กางนิ้วนับ “สมุดบัญชีกับกุญแจในจวนยังต้องส่งมอบให้ผู้ใดไว้ใจได้...”

“เจ้าหมายถึงของที่พ่อบ้านมอบให้ก่อนหน้านี้?” ลู่อู๋เจิงพูดขัดจังหวะ

“ทั้งหมดนี้นั้นย่อมต้องเก็บไว้เอง ส่วนพวกกุญแจคลังส่วนตัวที่ไม่ได้ใช้ เจ้าเก็บไว้ให้ดีกว่าพอ”

“ในบ้านไม่เหลือคนที่ตัดสินใจได้ไว้สักคน ผ่านไปไม่กี่วันจะเป็นงานเลี้ยงครบเดือนของสกุลจ้าว ข้ายังไม่ได้จัดเตรียมของขวัญเลย”

“เรื่องเหล่านี้พ่อบ้านลั่นทราบดี เขาจะจัดการอย่างเหมาะสม”

“ที่หน่วยงานก็ไม่ได้บอกกล่าวสหายร่วมงานไว้ล่วงหน้า ดูจะเสียมารยาทเกินไป”

“มีราชโองการลงมา พวกเขาย่อมทราบเอง”

จ้าวเส้าชิงรำพึงในใจ เรื่องพวกนี้ยังคงพูดง่าย แต่ออกจากเมืองหลวงโดยไม่ได้เตรียมตัวสักนิดเช่นนี้ หากสกุลจ้าวก่อคลื่นใหญ่โตขึ้นมา ไม่ใช่จะรับมือไม่ทันกาลหรอกหรือ

เขาเริ่มขบคิดว่าควรทิ้งหัวเสียวลีไว้ดีหรือไม่ แต่หากข้างกายขาดคนค้ำเคยคอยทำเรื่องต่างๆ ให้ ก็รู้สึกไม่ชินในหลายเรื่อง และพอเสียวลีจ้อไป อื่นก็ย่อมไม่มีทางรั้งอยู่เช่นกัน

“ยังมีเรื่องอันใดอีก” ลู่เจิงเห็นจ้าวเส้าชิงมีสีหน้าครุ่นคิด ก็รู้ว่าเด็กหนุ่มยังมีเรื่องที่ปล่อยวางไม่ลง

จ้าวเส้าชิงตรองดูครู่หนึ่ง ทว่าไม่ได้บอกความคิดเล็กๆ น้อยๆ ของตนออกไป ยิ่งกว่านั้นจากสถานการณ์ปัจจุบันของจวนสกุลจ้าว คงสร้างเรื่องใหญ่โตอันใดไม่ได้

“ไม่มีอะไร แค่ว่าอีกเดี๋ยวต้องส่งคนไปแจ้งข่าวที่จวนสกุลจ้าว เลี่ยงไม่ให้ออกมาให้รู้แล้วหาข่าวไม่เจอ”

ลู่เจิงมีหรือจะดูไม่ออกว่าจ้าวเส้าชิงไม่ได้กล่าวความจริง และพอเขาได้ว่าเจ้าตัวไม่วางใจสกุลจ้าว ในใจบังเกิดความสงสารที่สายสัมพันธ์ใน

ครอบครัวอีกฝ่ายช่างเปราะบาง จึงโอบกอดเด็กหนุ่มไว้แน่นๆ พลังอ่อน
“วางใจเถิด ข้าเตรียมการไว้เรียบร้อยแล้ว”

นับตั้งแต่วันที่จ้าวเส้าซิงออกเรือน นิยามที่ลู่เจิงมีให้บ้านใหญ่สกุลจ้าว
ก็ไม่ใช่ญาติเกี่ยวดองอีกต่อไป ถ้าหากจ้าวเส้าซิงไม่เอ่ยปาก เขาไม่มีวันมอบ
ผลประโยชน์ให้สกุลจ้าวสักกระผีก

จ้าวเส้าซิงไม่ทราบว่าคุณเจิงเตรียมการอันใดไว้ ทว่าก็หาได้ไต่ถาม เขา
เชื่อมั่นในตัวลู่เจิงอย่างหน้ามืดตามัว ขอเพียงเป็นถ้อยคำจากปากบุรุษผู้นี้
เขาย่อมวางใจได้แน่นอน

ทั้งสองสนทนากันอยู่สักพัก จ้าวเส้าซิงก็ไปอาบน้ำและผลัดเปลี่ยน
เป็นอาภรณ์ที่แห่งสบาย จากนั้นก็ไปกินอาหารกลางวันกับฮูหยินผู้เฒ่า

เดินถึงเรือนหน่วนเซียง จ้าวเส้าซิงค่อยสัมผัสถึงบรรยากาศการ
เดินทางไกลอันจวนจะมาถึงได้อย่างแท้จริง ต่างจากความเจียบสงบของเรือน
ชิงลู่ บรรดาสาวใช้หญิงรับใช้อาวุโสทั้งด้านในด้านนอกเรือนหน่วนเซียง ต่าง
กำลังยุ่งวุ่นวายจนหัวหมุน

ฮูหยินผู้เฒ่าจะออกจากบ้าน ข้าวของที่นำไปด้วยย่อมไม่ได้มีเพียง
หีบใบเล็กสองสามหีบ ไม่ว่าจะเป็นเสื้อผ้าอาภรณ์ รองเท้าถุงเท้า ผ้าห่ม
พูกนอนผ้าปู ของกินของใช้ต่างๆ แม้แต่กระโถนยังต้องนำติดไป

หลังกินอาหารและพักผ่อนครึ่งซั่วยาม ข้าวของที่ควรบรรทุกใส่รถก็
บรรทุกเสร็จเรียบร้อยแล้วแล้วสามคนหนึ่งครอบครัวก็จึงมือกันเดินออกจากประตู
หน้า

จ้าวเส้าซิงเพิ่งก้าวขาข้ามธรณีประตู ก็ถูกขบวนรถยาวเหยียดด้าน
นอกท่าเอาตอกตกใจ นึกถึงคราแรกตอนสกุลจ้าวย้ายมาเมืองหลวง ขบวน
รถยังไม่ยิ่งใหญ่อลังการเท่านี้

หัวคิวลู่เจิงขมวดมุ่นน้อยๆ “ของมากเกินไป ถึงท่าเรือยังต้องเปลี่ยนไปนั่งเรือ ข้าวของมากมายก่ายกองเพียงนี้ ขนขึ้นขนลงต้องใช้เวลาเป็นครึ่งวัน”

พ่อบ้านปาดหยาดเหงื่อร้อนผ่าว “นายท่าน สุหยินผู้เฒ่าเพิ่งออกเดินทางไกลเป็นคราแรก ข้าวของเหล่านี้ล้วนเป็นของที่ได้ใช้ ตัดออกไม่ได้จริงๆ ขอรับ”

เนื่องจากไม่รู้ว่าความรักสนุกของสุหยินผู้เฒ่ามีมากเพียงใด เห็นว่าจวนล่วงเข้าฤดูสารท ลำพังแค่เสื้อผ้ารองเท้าถุงเท้าของสี่ฤดูก็ใส่เต็มรถม้าสองคันแล้ว ผ้าห่มทั้งอย่างบางอย่างหนา อย่างไม่บางไม่หนาล้วนนำไปอย่างละสองผืน ยิ่งกว่านั้นยังมีสัมภาระของสาวใช้หญิงรับใช้อาวุโสกับองครักษ์ข้ารับใช้ ดูอย่างไรก็ไม่อาจน้อยลงกว่านี้

จ้าวเล่าซิงมูมปากกระตุก ลอปร้องว่าโชคดีที่เขากับลู่เจิงต่างเป็นบุรุษ ไม่เช่นนั้นเขาไม่กล้าจินตนาการเลยจริงๆ ว่าการออกจากบ้านรอบนี้จะยุ่งยากมากเพียงไร

ลู่เจิงได้แต่กุมขมับ หลังรับอาษาประจำตัวจากมือองครักษ์ ค่อยเป็นค่อยมาสอบถามจ้าวเล่าซิง “เจ้าจะขี่ม้าหรือนั่งรถ?”

ไม่รอให้จ้าวเล่าซิงตอบ สุหยินผู้เฒ่าที่อยู่ด้านหลังก็ร้องตะโกน “เล่าซิงรีบมานี้เร็ว มาคุยเล่นเป็นเพื่อนยายเฒ่า ออกเดินทางครั้งนี้ ไม่มีคนให้คุยด้วยมิใช่จะอึดอัดตายหรือ!”

จ้าวเล่าซิงขยิบตาให้ลู่เจิง จากนั้นก็ขึ้นรถม้าของสุหยินผู้เฒ่าไปอย่างองอาจผ่าเผย

พอมีเรื่องให้เปรียบเทียบจึงได้รู้รถม้าของสุหยินผู้เฒ่าหรูหราสะดวกสบาย กว้างขวางสว่างไสวยิ่งกว่ารถม้าคันใดๆ ที่เขาเคยนั่ง ผณสีด้านยัง

แขวนผ้า màn โปร่งบาง ทั้งไม่สว่างเกินไปหรือมืดเกินไป บนพื้นปูพรมผืนหนา เวลานอนลงยังกลิ้งได้หลายตลบ

ในรอม้านอกจากสองคนแม่สามีกับลูกสะใภ้ ก็มีแค่จิ้งหมีมัวอยู่ปรนนิบัติ จึงไม่แออัดเบียดเสียดแม้แต่น้อย ไม่เพียงเท่านั้น ยังมีผลไม้และของว่างนานาชนิด การเดินทางเช่นนี้ช่างชวนให้ผ่อนคลายสบายใจ

เมื่อขบวนรถอันยิ่งใหญ่ของจวนเจิ้นกั๋วกงออกจากเมืองหลวง ชาวก็แพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็ว พอชาวบ้านร้านตลาดทราบว่าย่านกงลู่เดินทางลงใต้ไปตรวจตรากองทัพเรือ ก็พากันมายืนส่งอยู่สองข้างทางด้วยความปลาบปลื้มยินดี หวังเพียงว่าเจิ้นกั๋วกงจะสามารถพิทักษ์รักษาต้าหยางให้สงบสุขชั่วกาลนาน

ไม่นานนักจวนสกุลจ้าวก็ทราบข่าว เหยื่อชื่อแคนเสียงหัวเราะเยินเอ่ย “นายท่าน คุนบุตรชายคนดีของท่านสิ ออกเดินทางไกลยังไม่บอกกล่าวคนบ้านมารดาสักคำ คงไม่เห็นพวกเราอยู่ในสายตาโดยสิ้นเชิงแล้วกระมัง”

ครันนี่ก็คิดว่าตนเพิ่งตัดสินใจจะมอบหลานชายคนโตให้เป็นบุตรบุญธรรมจ้าวเส้าชิง กำลังเตรียมพุดคุยลับๆ กับอีกฝ่ายตอนงานเลี้ยงครบเดือน ไม่คิดว่าเจ้าตัวจะออกเดินทางไปเช่นนี้ ทั้งยังไม่รู้ว่าจะกลับมาเมื่อใด นางเลยได้แต่แสดงความไม่พอใจอันแน่นอกผ่านทางปาก

“พอได้แล้ว เส้าชิงเป็นผู้ที่ทำการใหญ่ จะไม่สนใจเรื่องหุยมหิหมเหล่านี้ก็เป็นเรื่องปกติ” นายท่านจ้าวอธิบายด้วยสีหน้าอึมครึม ทว่าในใจกลับรู้สึกย่ำแย่เหลือเกิน

เขาทราบว่าในสายตบุตรผู้เกิดจากอนุคนนี้ นับวันยิ่งดูแคลนสกุลจ้าวมากขึ้น ไม่เช่นนั้นด้วยนิสัยดั้งเดิมของจ้าวเส้าชิงไม่มีทางลืมเรื่องนี้โดยเด็ดขาด

แต่นี้จะโทษผู้ใดเล่า

ผู้ใดจะทราบว่เด็กน้อยที่ยามเยาว์วัยแสนเชื่อฟังและฉลาดเขลา
จะทะยานขึ้นฟ้า¹กะทันหัน ทั้งยังเปลี่ยนไปจนเขาแทบไม่รู้จักแล้ว

ชั่วระยะเวลาสั้นๆ เพียงหนึ่งปี จั้วเส้าชิงราวกับเปลี่ยนเป็นคนละคน
โดยสมบูรณ์ หากไม่เพราะเห็นว่ามันคือใบหน้าของบุตรชาย จั้วอว้นเหวินคง
เคลือบแคลงแล้วว่าคนผู้นี้หาใช่บุตรชายตนเอง

เขาขบคิดจนกระจ่างแจ้งว่า บางที่จั้วเส้าชิงอาจแสร้งทำตัวเป็นเด็ก
ดีมาตั้งแต่เล็ก หรือไม่การเสียชีวิตของหรวนอี่เหนียงก็ส่งผลกระทบต่อจิตใจ
เป็นอันมาก จนทำให้เจ้าตัวเปลี่ยนไปอย่างต่อเนื่อง

ซึ่งในสองข้อนี้ จั้วอว้นเหวินเอนเอียงไปทางข้อหลัง เนื่องจากไม่อาจ
ยอมรับว่าสายตาตนเองจะมองคนไม่ออก

¹ ทะยานขึ้นฟ้า เป็นสำนวนหมายถึง คนที่ปกตินิยมธรรมดา จู่ๆ ก็ประสบความสำเร็จอย่างน่าตกตะลึง